

Антонио Дим

ПРЕДИ ИЗПОВЕД

Сънищата не остаряват. Остарява Аз-а и клетката в изваян венец от желание, прошка, загинала мечта, живи за съня Реквием във времето Бог – Истината в настоящето. Буден съм... А само сънищата не остаряват.

Някога в есе написах - живееш, живееш и идва време, когато думите не те изпълват, въздухът не достига, а потъването в музиката не гали душата. Обхванат от хаоса по тези ширини тогава бе напрегнато откровение да погледнеш в себе си. Но колко протуберанси по пътя на всепоглъщащото настояще, за да се доближиш до „Познай себе си“, до човешкото чувство как радост и добруване, жалост и отдаване са невъзможни без единение с по-висша, невидима сила. Усещах, че духът не ми позволява да бъда видим проводник на учения, пророчества, голи мечти между бедни и изнемогващи в атрофирало общество. Хората не носят духовност, верую! А вярата е светоусещане, психика - упованието, което ни спасява в позволените ни дни, от край време препълнени с нива на егоизъм и емоции. Колко трудно преодолими и непосилни са те и за човека от клетки. Материята тайно напластява несигурност, болезненост, смут.

Геном, среда, его, свободна воля – трудни съчетания в краткото наше съществуване тук и сега. Независимо от личността и обстоятелствата, свободната воля идва от подсъзнанието, а интуицията е единствената възможност за точния избор, когато се променят житейските пътища и по-късно човек осъзнава пръста на съдбата като проява на звездния код, с който се е въплътил на земята. И вече без прозрачен смисъл или кристализирана мисъл се опитвам да намирам хармония, да докосвам частици от

духовното. Хващам се за крайчето на омагьосаната, ефирната спирала на живота, в която рядко осъзнаваме къде сме.

Старая се в годините да не пропусна тайната на всеки ден, който наистина е чудо - споделяне и получаване, енергия и възторжен момент. Важен е денят, в който се докосваме до живеца, в който нещо струи от подсъзнанието, нещо излъчва емоционалния фон на съзнанието. В който ден от сърце и душа не се докоснем до живота е студена празнота, сива суета. А от суетата може да ни спаси само намерението да следваме пламъка на сърцето си, да помагаме на някого, някъде с Чистота. И когато Намерението стане Верую, стане искрено искане да снижим егоизма и изпълни нашето ежедневие, то ти си Спасен. Наистина, духовните учения остават празни без възможността да обичаме, да помагаме, да творим...

Затова често се обръщам към себе си - как ти върви деня с неговото усилие, наслада, не-правене, неудачи. И само степента на тяхното проявление у нас във времето със съзидателност може да ни доближава до необяснимото, великото усещане за Любов дълбоко в себе си. В мигновението даже оставаш изненадан, но няма никаква тайна, никаква мания.

Световните учители ми помагат да бъде видимо или невидимо променен сега. Над идеологията единствено стои хуманизмът - квинтесенцията на философската мисъл от столетия. Това е цивилизованото записване на Божественото: Над всички религии - Бог е Любов!

Любовта в Господ Бог ме дарява с озарение, пълни желанието ми за отдаване. Смирение ме окриля за свобода; търпение ме изпълва със сила. Смирението за Мъдростта, търпението за Единение на душа и тяло, светлината за Истината. Докосването до тях, различни по сила за времето и пространството, ме поддържа да не изпадам в интелектуален инфантилизъм или неявна психоза, когато съм безтегловен, а съм притиснат на дъното, когато не искам да витае ненавист, а съм позволил да ме взривят, когато съм окрилян от светли мисли и добродетели, а понякога пропускам да ги

раздавам, когато търся Чистота в мисли и чувства, но не винаги намирам правдивия път.

Човек намира само това, което има. Ние не сме съвършени, но животът в нас е съвършен и трябва да се съобразяваме с неговите изисквания към нас. А в невидимия и видимия свят просветва велика истина, че даже изключителните духовни постижения ще са лишени от стойност, ако не можем да бъдем свободни и щастливи по най-обикновен, естествен начин, ако не носим осъзнаването как и защо живеем на нашата планета през века на Новата Епоха.

2016